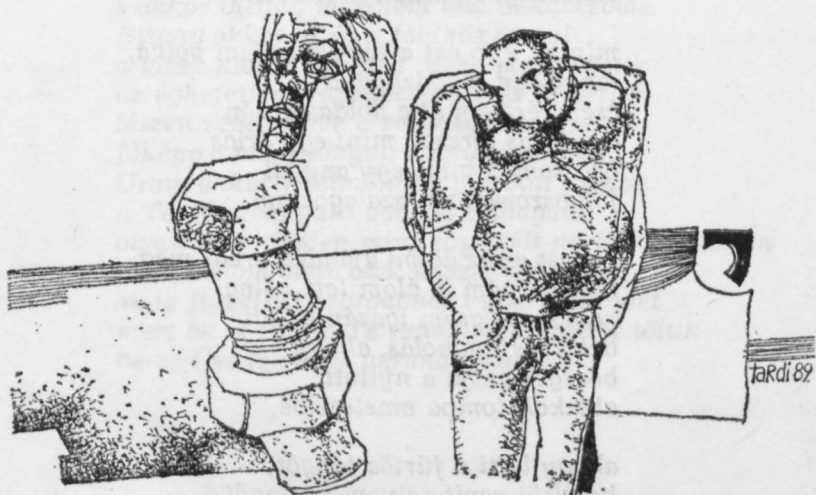

könnyeden a tonnás szűz lobonc,
elsápadt zöld fogad magába,
s egyszerre elvirágzik,

újra és mégis meglepő.

AZ ŐS

Willendorf Vénusza, megkövült petesejt,
abroncsos terrakotta-hólyag,
bugyborék bókja, mellből senyvedt karú
tejtömlő, iszonyú páros hímtag,
csupa-has, csupa-öl, csupa-far,
úgy áll akárha combja lenne trónja,
mennyi zivatar verte?! s szülni akar,
harmincötezer éve feszül utódtalan
ez a gonosz gnómmá fajult
önnemző behemót törpe,
önmaga utolsója,
őshüllő zápfoga, ízelt lengődaru
vödörbe pottyant hányadéka,
rubensi kéjből csurgó kényes nedű,
lábujjhegyére feledkezett hetéra
pöckösíti, leszülni legalább!
üregük csiklós fókuszát
rácsiklandják a neandertáli szörnyek,
vesszővé absztrahált gerincük durrantja:
SZÜLD MEG!

TARDI SÁNDOR RAJZA